

případě nevydala nález proti žalobci jako jednotlivému členu výboru, nýbrž rozpustila celý závodní výbor a setrvali tedy členové rozpuštěného závodního výboru ve svých funkcích až do pravoplatné volby nástupců. Proto právě nemohly býti výpovědi dané žalovaným žalobci platné a účinné. Že se nový závodní výbor zvolený dne 3. července 1929, vzdal dne 11. července 1929 činnosti, nemá významu, poněvadž se v činnost uvázal neprávem, dokud volba nebyla potvrzena rozhodčí komisí. Žalovaný byl povinen přijati práci, když ji jinde nalezl, tím však nezanikl námezdní poměr mezi ním a žalovaným, když odvolatel, neznámo z jakých důvodů, neuznal za vhodné žalobce vypověděti znovu, jakmile dne 12. srpna 1929 byla potvrzena volba závodního výboru ze dne 3. července 1929. Odvolací soud má za to, že procesní soudce správně neuznal žalobu za prekludovanou, neboť z doslovu § 1162 d) a 1162 b) obč. zák. jest patrno, že souzený poměr nelze podřaditi pod tato zákonná ustanovení, neboť tu nejde o předčasné propuštění, nýbrž o neplatné propuštění zakázané zákonem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vidí dovolatel v názorech odvolacího soudu, že žalobní nárok není prekludován podle § 1162 d) obč. zák. a že pracovní poměr mezi žalobcem a dovolatelem trvá nadále i po dnu 13. července 1929. Dovolací důvod právní mylnosti není však v žádném směru opodstatněn. Jde tu o nárok neprávem propuštěného člena závodního výboru na placení mzdy. Že se na takový nárok nevztahuje předpis § 1162 d) obč. zák., nýbrž že o něm platí ustanovení § 1486 čís. 5 obč. zák. o tříletém promlčení, bylo vloženo v rozhodnutích čís. 3935 a 6963 sb. n. s., na něž se dovolatel odkazuje. Pokud se týče otázky, zda trvá pracovní poměr mezi žalobcem a dovolatelem nadále přes to, že dovolatel dal žalobci dne 13. července 1929 čtrnáctidenní výpověď, zodpověděl ji odvolací soud na základě zjištěných okolností právem kladně a dovolací soud schvaluje jeho důvody, jež se shodují se zákonem (srovnej též rozhodnutí čís. 3935, 4082, 4296 a 9348 sb. n. s.) a nebyly vyvráceny dovolatelovými právními vývody, převzatými skoro doslovně z odvolání.

Čís. 11517.

Žaloba podle § 37 ex. ř.

»Předmětem stíženým exekucí« může býti i pohledávka. Vyhledává se totožnost pohledávky, na niž se vede exekuce, a pohledávky, na niž uplatňuje žalobce své právo. Žaloba podle § 37 ex. ř. přísluší i postupu proti exekuci na pohledávku po postupu.

Vedena-li exekuce na pohledávku zapůjčitele proti vypůjčiteli, není oprávněn k žalobě podle § 37 ex. ř. ten, z jehož peněz byla zápůjčka poskytnuta.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, Rv II 156/32.)

Žalovaný vedl exekuci na pohledávku 428 Kč, jež zapůjčil dlužník Karel L. Martinu H-ovi. Žalobkyně Růžena L-ová žalovala o nepřipustnost exekuce na pohledávku, tvrdíc, že Karel L. poskytl zápůjčku z jejích peněz. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Správný jest názor dovolatelky, že »předmětem exekucí stíženým« podle § 37 ex. ř. jsou i pohledávky; neboť i na nich mohou příslušet třetím osobám práva, činící výkon exekuce nepřipustným. (Viz rozh. víd. n. s. Gl. U. n. ř. čís. 501, 4016, 7671 — rozh. čís. 2054, 4235, 7224, 10.366 sb. n. s.). Jest však třeba, by pohledávka, na kterou se exekuce vede, byla totožná s pohledávkou, k níž žalobce uplatňuje své právo. Pohledávka jakožto výron obligačního poměru vzniká mezi dvěma určitými osobami, věřitelem a dlužníkem, a osobami těmi při vzniku jest individualisována. Třebaže napotom nastala změna na straně věřitelově, na př. postupem (cesí), zůstává i pak pohledávka totožná. (§ 1394 obč. zák.); proto se přiznává žaloba podle § 37 ex. ř. postupníku proti exekuci vedené na pohledávku po postupu. Dovatelka uznává za správné zjištění, že pohledávka 428 Kč vznikla tím způsobem, že Karel L. zapůjčil Martinu H-ovi hotové peníze a že tak vznikl mezi Karlem L-em a Martinem H-em obligační poměr. Je-li tomu tak, vznikla z tohoto obligačního poměru, ze zápůjčky, pohledávka jen Karlu L-ovi, třebaže ku poskytnutí zápůjčky použil peněz dovolatelky; jen jemu vznikl nárok proti Martinu H-ovi na vrácení zapůjčených peněz (§ 983 obč. zák.). Žalobkyně nemá k této pohledávce žádného práva, a vrácení svých peněz může požadovati jen od svého manžela. Vyvozuje-li dovolatelka dále, že pohledávka takto vzniklá jest jejím výhradním vlastnictvím, čemuž lze rozuměti jen tak, že přísluší jedině jí, činí závěr zcela nelogický, jež nelze uvést v soulad s tím, co bylo řečeno o obligačním poměru Karla L-a a Martina H-a. Neboť nemůže býti dovolatelka výhradnou věřitelkou Martina H-a současně se svým manželem. Buď má proti němu pohledávku Karel L., a exekuce proti němu vedená na tuto pohledávku se nedotýká práva dovolatelky, nebo má pohledávku proti Martinu H-ovi dovolatelka, ale tato její pohledávka není exekucí dotčena. V obou případech není pro žalobu podle § 37 ex. ř. zákonitého podkladu, totiž práva, které by bylo dotčeno exekucí vedenou žalovaným. Proto právem odvolací soud zamítl žalobu.

Čís. 11518.

Ustanovení § 6 zákona o ochraně nájemců čís. 44/1928 v doslovu zákonů čís. 30 a 166 z roku 1930 netýká se nájmu obchodních místností.

Smrtí nájemníkovou se nájem obchodních místností podle § 1116 a) obč. zák. nezrušuje. Pozůstalost po nájemníku, pokračujíc v nájmu ze-